

GÉN-TÉR-KÉP

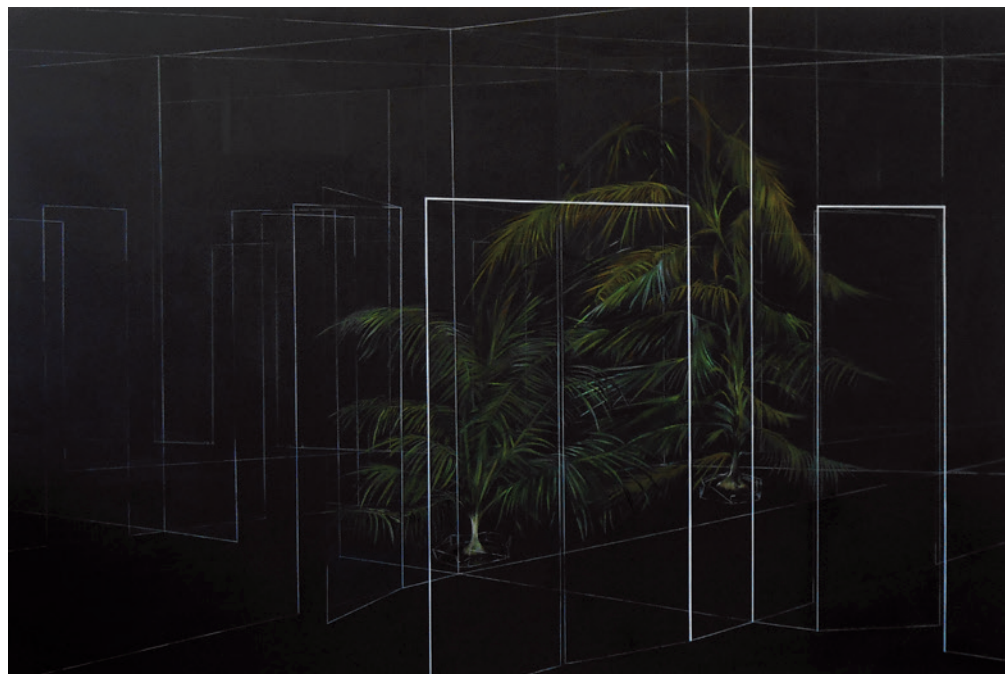
Artus Galéria, Budapest
2014. április 4–27.

Az Artus Stúdió galériája izgalmas kiállításnak ad teret. A *GÉN-TÉR-KÉP* című csoportos kiállításon a sokatmondó fogalomgyűtteshez kapcsolódva tizenhét fiatal festő mutatja be legújabb, rendkívül sokszínű munkáit. Az alkotókat a legalapvetőbb és az embert leginkább gyöttrő, átható problémák foglalkoztatják. Kísérletet tesznek a sokrétű és egymásra ható struktúra feltérképezésére, ahogyan az ember, a személyiség felépül és beletagozódik a világba, rámutatnak az oda-visszahatásra, és tudatosításra törekedve, valami lényegit megragadva próbálnak meg válaszokat találni maguk számára. A személyiség mibenlétét kutatják, ugyanakkor az utópiák fonásáigra is felhívják a figyelmet.

KOVÁCS KITTI visszafogott színvilágú, lírai festménye a „belső táj” kivételéseként az időtlen harmóniát keresi, próbálja megragadni. Korábbi absztraktba hajló, végletekig leredukált, meditatív munkáihoz képest most a természeti elemek, az organikus létforma, a lélekkel teli vegetáció felerősödik. RÁCZ NOÉMI képén szintén növényi motívumokkal találkozunk, de megjelennek geometrikus elemek is, ily módon ütközteti az organikus és mesterségeset. Az elegyítés révén kísérel meg újraszervezni, s az általa összeszerkesztett terekben szimbolikus elemek és törvényszerűségek révén valamiféle egységet létrehozni.

Az itt megjelenő kettősség – a dualista felfogást megidézve, mely a pólusok tagadhatatlan léte és hatása által írja le a teljességet – fejeződik ki BALÁZS NIKOLETT alkotásában is. A fürdőszobai csempék hűvös, steril geometriája megtöri a fugákból előtörő massa kitüremkedésével: az anyag utat törve magának szétfeszíti a réseket

RÁCZ NOÉMI
Egymásba nyíló termek, egymást metsző folyosók sora

KALICZKA GABRIELLA
Cím nélkül

és repedéseket okoz, ám ráborulva a felületre, el is fedi azt. Mindez szimbolikus megfogalmazása a különböző minőségek egymásra ható dinamikájának. Az apollóni és dionüoszosi ellentétek küzdelme KALICZKA GABRIELLA báránypőr-munkájában ölt testet. A gyapjú egy része gondosan be van fonva, ami megzabolázva a lazán szétomló „fürtöket”, rendet teremt. Felveti a génekben öröklött tulajdonságok, a determináltság kérdését, s hogy a bennünk rejlő ösztön és ráció kötérlúzsának lesz-e, lehet-e valaha „győztese”?

RÓZSA LUCA és AGG LILI festményei a személyiség kialakulására, „megszületésére”, a társadalom és a társadalmi szerepek problematikájára reflektálnak, melyben mindvégig ott lappang a bizonytalanság és kétely érzése. Az identitás-keresésben TEPLÁN NÓRA családi fotókat hív segítségül, ezeket építi be képei megfestésekor, s a bennük tükröződő, az általuk rögzített pillanatnyi állapotokat mint „mentális térképeket” használja. A fényképek rólunk vallanak, ezáltal közelebb visznek önmagunk megértéséhez. GYÓRI BLANKÁT is a család, az otthon, annak változása és sérülékenysége, valamint a bizonytalanság érzésének megjelenése foglalkoztatja. Tárgykollázsában az idősíkok feloldódnak, s az emlékrétegek felszínre kerülnek, csendes belső utazásra ösztökélve.

VÉGH JÚLIA Ct-installációja rétegesen egymás mögé helyezett üveglapokból áll, melyek közepén a változó alakzatú nyomatok adják ki összességében egy fej formáját. A transzparencia és a lebegés különös kisugárzást kölcsönöz a műnek. Az ember lenyomata jelenik meg, mint ahogyan BÁNFI BRIGITTA tussal készült munkáján is, melyen a sokszorozott lenyomatok által az individuum és az azonosíthatóság fogalmára irányítja a figyelmet. KULI ADÉL festményén a még formálódó, magyszerű emberi lény és a természet egyenrangúsága fejeződik ki, létük összefonódik, míg KUBINYI KATA a „levetett bőr” metaforájára utaló varrott disznóhólyag munkáiban éppen olyan határhelyzeteket fogalmaz meg, melyek összekötnek és elválasztanak, elrejtjenek és feltárnak, óvnak és sebezhetővé tesznek.

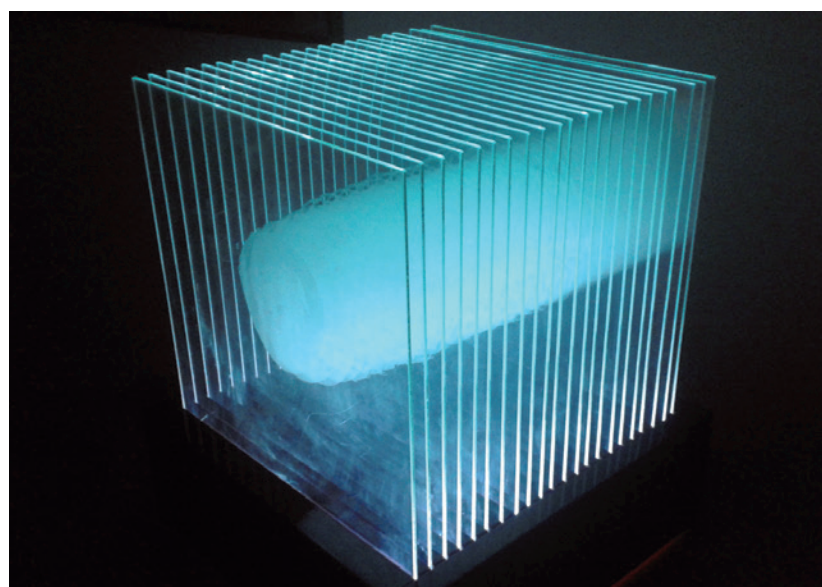

DEBRECZENI IMRE
Hibrid narratíva

KUBINYI KATA
munkája

A kozmosz, a természet törvényszerűségei, alakzatai és az emberi test hasonlatossága alapján JUHÁSZ KINGA alkotásaiban az ember által alakított környezet, a város és az épületek struktúráját dolgozza fel, mely – mint speciális vázrendszer – az ember lenyomata. A minket körülvevő környezet foglalkoztatja FEKETE SZILVIÁT is, akinek *Budapesti ikonosztáz* című triptichonja a városi lét szimbolikus figuráit, eseményeit, erőviszonyait idézi meg, ahogyan KALICZKA PATRÍCIA prekonceptió nélküli festői metódusa középpontjában is elsősorban a fókuszálás, az irányított figyelem, az alkotó kiemelő tekintete által megragadott különös együttállások vizuális megjelenítése áll. FISCHER RON printjein a közép-kelet európai régióban tapasztalható benyomásokat rögzíti. Az összetett sajátosságok markáns megjelenítésével pedig rámutat arra, hogy a múlt beidegződései és a szervesülni képtelen nyugati minták valójában egy torz, életképtelen elegyet képeznek, mely a fejlődés, haladás illúzióját kergető félresikerült mutáció. Ily módon elérünk a sci-fi filmek világából merítő, a jelen-múlt-jövő síkjait elegyítő, a valóság és fikció, a valóság és látszat ütköztetéséből építkező DEBRECZENI IMRE *Hibrid narratíva* című festményéhez.

VÉGH JÚLIA
Vintage photographs of my grandfather

Talán a gyarlóság és egyben esendőség jelének tekinthető, hogy az emberben „túl nagy a hév, és letépi saját arcát” (D.I.), de a viszontagságok és kételyek ellenére a keresés hevülete nem szűnik, s a bizonyosság reményében egyre mélyebbre hatol a lét alapkérdéseit kutatva, ahogyan eme kiállítás is megpróbál megannyi szegmenst felmutatni.